

„Lumea lui Caragiale, privită în ansamblu, pare să afle mai degrabă dincolo de istorie; este una post-istorică, aici orice evoluție s-a încheiat, de unde izbitorul său aspect rezidual de conglomerat haotic. Există o barbarie pre-istorică, așa-zicând naturală, ce precede devenirea istorică, continuându-i însă în germene posibilitățile; dar există și barbarie finală, o barbarie la care se ajunge în urma unei evoluții devastatoare, o barbarie ce rezultă în urma unui proces de surpare și degradare. O lume sălbatică nu este totuna cu o lume sălbătică. Inocența lumii lui Caragiale este de aceea o pseudo-inocență, fiind în același timp simulată și reală. Conștiința păcatului – în termenii lui Paul Zarifopol – este într-adevăr absentă în această lume, dar nu pentru că în spațiul ei nu se face distincție între bine și rău, ci pentru că toată această lume păcătuiește. Candoarea nu mai este aici sinonimă cu nevinovăția: este consecința abolirii ideii de nevinovăție prin identificarea ei permanentă cu vinovăția. Așa cum oamenii din lumea lui Caragiale spun adevărul și mint în același timp, ei sunt concomitent vinovați și nevinovați, iar această dualitate se exprimă cel mai bine la nivelul limbajului: retorica pișicheră utilizată pe scară largă și în toate raporturile dintre indivizi, de la cele sociale până la cele intime, constituie o formă particulară, foarte specifică de dublu limbaj”¹.

Mircea Iorgulescu

„Căci fiecare popor are de la natură indicat rolul său în lume. Unul vegetează numai, iar altul prin spiritualitatea la care izbutește să se ridice, participă la viața istorică a omenirii. Unul are credința în menirea sa istorică și altul nu. Poporul cu credință în menirea sa istorică are un simț de organizare și un eroism moral, pe care nu le înțelege poporul care nu are această credință. Fiecare merge pe drumul potrivit mijloacelor sale sufletești. Nu este dat oricărui popor să-și înfăptuiască după voie rolul istoric”².

Constantin Rădulescu – Motru

„Noi nu avem cărma conducerii în țara noastră, fiindcă nu avem încă conștiința că viitorul națiunii române stă în munca celor mai bine dotați dintre români”³.

Constantin Rădulescu -Motru

¹ Mircea Iorgulescu, *Eseu despre lumea lui Caragiale*, Editura Eminescu, București, 1988, pp. 68-69

² Constantin Rădulescu – Motru, *Prefață la Româanismul. Catehismul unei noi spiritualități*, Fundația Pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, (Editura Semne, 2008), P. 9

³ Constantin Rădulescu – Motru, *Prefață la Româanismul. Catehismul unei noi spiritualități*, Fundația Pentru Literatură și Artă, Regele Carol II, 1936, (Editura Semne, 2008), p. 12

Introducere

Acest nou volum de eseuri a fost scris între lunile iunie 2023 și decembrie 2024. Cartea a fost finalizată într-un decembrie a cărui fierbințeală a fost dată de alegerile politice din această lună. Este interesant de scris despre asemenea epocă. Asta pentru că puțini văd, dar și mai puțini pricep. Este al patrulea volum într-un șir de apariții care conțin eseuri. Primele trei au fost *Pe patul lui Procust* (2018), *Ridică-te și mergi* (2022), *Evadarea din limitat* (2023). Am continuat lecturile pentru cartea despre vocația capitalistă a românilor și am continuat să scriu pe teme care privesc națiunea română, economia și societatea românească. Este un exercițiu interesant, acesta al lămuririi contemporanilor în raport cu drumul țării lor. La noi, istoria și timpul mereu au părut a avea răbdare. Numai că de data asta, iată, timpul începe să nu mai aibă răbdare cu noi. Cu alte cuvinte istoria vine peste noi. Chiar dacă nu ne dorim asta.

M-am gândit adesea că națiunea română se poartă în fața istoriei și timpului exact așa cum se poartă personajele lui Marin Preda. Suntem indiferenți pentru că avem credința că „totul este dat”. Deci, orice am face nu vom putea schimba nimic. De aici încolo timpul poate să vină și să plece. Noi nu suntem dispuși a negocia ceva cu el. Nu suntem dispuși nici măcar a-l băga în seamă. Indiferența la timp este o dimensiune pe care ai putea s-o cataloghezi ca fiind aristocratică, a poporului nostru. Probabil că la asta se gândesc unii oameni de cultură când vorbesc despre țărânul român ca despre un aristocrat. Numai că rândurile următoare, puse în acest volum de eseuri, nu-și propun să confunde metafora cu realul. Asta pentru că suferința este cât se poate de reală și înapoierea la fel. Cred că am plătit îndeajuns de mult tendința de a acoperi realitatea cu metafore. Metaforele nu țin loc de mâncare și nici de haine sau locuință. Desigur, există mulți oameni de cultură, poeți, scriitori și alte categorii care se ocupă cu hrana sufletului. Nu ducem lipsă. Însă ducem lipsă de sociologi și economiști care să ne dea soluții pentru hrana stomacului. Omul, fără cele necesare la nivel de bază, haine, hrană, acoperiș deasupra capului, își cam pierde și abilitățile de a filosofa.

Popor mereu înfometat, trebuie să răspundem odată la întrebările legate de foame și traiul de zi cu zi. Abia apoi putem să deschidem orizontul nostru cultural, să facem primii pași în istorie. Și am fost un popor înfometat. Suntem ultima țară din Europa în care a rezistat pelagra. Epoca pelagrei s-a stins după Al Doilea Război Mondial, România fiind singura țară din Europa în care în acel moment mai

exista. Ne-a fost foame. Și am uitat asta. Azi, ne fudulim și suferim din cauza excesului alimentar. Am trecut dintr-o extremă în alta. Acum umplem burțile și ne îmbolnăvim de inimă sau de diabet. Dar, în același timp, nu ne sfiim să spunem că înainte era mai bine. Înainte nu era mai bine. Dar noi nu știm asta. Nu ne pasă. Dacă un prost ne spune că era mai bine pe vremea lui Ștefan cel Mare, noi îl credem și-l votăm. Nu ne mai este foame. Acum ne permitem să fim nostalgici în raport cu trecutul nostru. Suntem un fel de boieri. Adică, iată, dăm de înțeles că noi ne putem detașa de foame și frig și putem privi înapoi cu nostalgie. Dar dacă mâine ne închide cineva din nou magazinele astea mari și curate, atunci ne sfâșiem din nou pentru o bucată de carne stricată sau pentru un cartof.

Suntem un popor ciudat, care acționează cumva și gândește altcumva. Nu avem oameni importanți în știința socială. Nimeni nu ne-a învățat niciodată că nu se glumește cu foamea și cu frigul. Acestea două trebuie luate foarte în serios pentru că pot să dezumanizeze. Adesea i-am chemat pe colegii mei economiști să vină să vorbim despre România și despre problemele economiei și societății noastre.

Rândurile de mai jos sunt de fapt teme de mare îngrijorare. Se subsumează economiei, dar nu numai. Evident, până la urmă abordarea este aceea a unui economist. Sunt teme scrise într-o perioadă de un an și jumătate. Adică, la câteva zile, în medie, m-am așezat la masa de scris și am încercat *să-mi salvez țara*. Este un gând al celui care muncește. Nu că asta s-ar întâmpla și în realitate. Realitatea românească este mult mai crâncenă. Nimeni nu ține cont de nimic și nimeni nu citește nimic. Dar să-mi mai imaginez că un decident de vreun nivel ar deschide o asemenea carte și ar citi așa ceva. Și totuși, speranța moare ultima. Iată, un nou volum de eseuri de economie și societate, scrise din drag de România. Dar scrise de către un economist liberal și nu de altă factură sau culoare. Pentru că România de asta are nevoie, de libertate și prosperitate alături de Occident. Adică, România are nevoie să-și păstreze orientarea stabilită de către părinții noștri fondatori.

Și acest volum a fost scris în plin război și a fost definitivat în decembrie 2024, adică exact în momentul în care războiul se încălzește. Se spune că un om ar trebui să se roage la Dumnezeu pentru a nu trăi vremuri interesante. Din păcate, chiar dacă nu este alegerea noastră, iată că trăim asemenea vremuri. Sub atacurile insistente ale celor care n-o iubesc, România are tendința să cedeze. Am vorbit în aceste eseuri pe larg despre ce i se pregătește țării noastre. Vremurile de acum, de azi, nu vin decât să confirme ce am spus. Chiar eseul de deschidere al volumului, cel care vorbește despre pensii ca despre ținta predilectă a dezinformării, este cumva premonitoriu. Pur și simplu, realitatea a venit în întâmpinarea textului scris în iunie 2023. Noi am crezut pentru mult timp că democrația și apartenența la

structurile instituționale occidentale este ceva ce merităm și este ceva dat odată pentru totdeauna. Iată că azi învățăm că lucrurile nu stau chiar așa. Este o bătălie de dus. Și rândurile din acest volum sunt contribuția autorului la această bătălie. În același timp, cartea aceasta este un îndemn la mobilizare. Trebuie să vorbim cu oamenii și să-i convingem să vină alături de noi. Să le dăm mesaje și să-i ajutăm să înțeleagă și să-și prețuiască libertățile. Evident, lumea noastră de după Revoluție are multe de îndreptat. Numai că este infinit preferabilă unei dictaturi.

Le mulțumesc tuturor celor care au făcut posibilă apariția acestui volum. Le mulțumesc și celor care îl răsfoiesc și găsesc ceva interesant în el. Chiar un asemenea simplu gest reprezintă o mare bucurie pentru autor.

Vă mulțumesc!

Autorul

Pensiile ca țintă a dezinformării

Sunt multe agenții de dezinformare care activează pe teritoriul României și care lucrează împotriva noastră. La unele dintre aceste agenții le spunem din eroare televiziuni, la unele le spunem radiouri și la altele, tot din eroare le spunem platforme de socializare. Toate la un loc alcătuiesc un fel de sistem modern de atac asupra unei țări care se pretinde independentă și suverană. Unele sunt situate chiar pe teritoriul nostru național. Toate vorbesc bine în limba română și toate dezinformează și mint. Pur și simplu, ca să ne exprimăm într-un limbaj comun, duc o propagandă intensă împotriva intereselor țării noastre. Duc o propagandă împotriva apropierii României de Occident și a dezvoltării țării împreună cu marea familie de la care ne revendicăm. Totul se petrece la lumina zilei. Și ceea ce este de-a dreptul descurajant este că toată lumea tace. Se tace mai ales din partea autorităților care sunt primele chemate să sancționeze cumva nebunia din jurul nostru. Pentru că despre o nebunie este vorba. Nivelul la care s-a ajuns și intensitatea dezinformării se află deja în zona patologiei. Misiunea acestor oameni este atât de clară încât cred că dacă le-am pune acestor corifei ai dezinformării și minciunii, o întrebare simplă, aceea dacă lucrează împotriva intereselor țării lor ei ar recunoaște fără probleme.

Se va spune că nu se poate acționa direct asupra lor pentru că totul se petrece sub autoritatea prevederilor constituționale care garantează dreptul la liberă exprimare. Eu cred că exagerăm puțin dacă gândim așa. Trădarea țării nu poate fi justificată prin dreptul la liberă exprimare și aici nu este vorba despre altceva. Cine are instrumentele necesare poate demonstra că acești oameni nu sunt de partea țării lor. Și aici nu este nevoie de un minister al adevărului care să judece birocratic ceea ce este și ceea ce nu este adevărat. Am putea să urmărim doar banii și am afla totul. Să vedem de unde vin banii și să vedem cine sunt patronii și angajații acestor agenții de dezinformare. Dacă știm aceste culoare de acțiune, atunci știm totul.

Principală lor țintă este demantelarea capitalului social, a solidarității de tip național. Pentru că națiunile, ca și oamenii, stau împreună pe acest principiu al cooperării și încrederii de tip social, al traiului împreună. Se sădește neîncrederea și se urmărește demoralizarea națiunii noastre. Și efectele se văd în teren. Românii nu au încredere între ei și stau spate în spate, într-o lume românească ale cărei tendințe erau în mod natural spre egoism și izolare. Este evident că eforturile dușmanilor noștri din exterior tind spre destrucțurarea solidarității și optimismului. Aici se

apasă în mod insistent cu ajutorul pedalei dezinformării. Este o enigmă pentru mine de ce autoritățile noastre nu suspendă activitatea unor mijloace mass-media. Sunt un grup de teroriști ai dezinformării care se află la vedere. Totul este atât de evident încât, și dacă îi întrebi chiar pe ei, în mod sigur ar recunoaște crima pe care o fac și căreia victimă îi este națiunea română. Pentru că este o crimă să minți cu nerușinare și să agiți atât de grav spiritele într-o țară în care nimic nu este stabil de la natură. Acești oameni au pus țara în depresie prin modul în care acționează. Și totul se petrece cu sânge rece, uneori chiar cu accente de profesionalism. Cu toții îi vedem și toată lumea tace.

Ca și în cazul indivizilor, optimismul este cel care duce națiunile înainte, după cum pesimismul este cel care sădește îndoiala și neputința. Yanis Varoufakis spune ceva despre cele două stări: „Acesta este un minunat exemplu ce demonstrează puterea optimismului, dar și forța demonică a pesimismului. (...). Acesta este esența alegoriei lui Rousseau: dacă un țel poate fi atins doar colectiv, atunci succesul depinde nu doar de efortul fiecărui individ, ci înainte de toate de credința fiecărui individ că *ceilalți vor face același efort la rândul lor*”⁴.

Este aici ceva subtil în funcționarea unei națiuni. Oamenii trebuie să se simtă solidari și să rămână alături, umăr la umăr. Altfel, putem eșua. Și la acest eșec se lucrează din greu, cu toate forțele și în mod sigur cu mulți, foarte mulți bani. Despre asta este vorba. Și lucrurile sunt foarte fragile. România are acum două mari vulnerabilități: este o oligarhie și este puternic atacată din exterior. Amândouă lucrează la dizolvarea capitalului social și a solidarității între români. Capitalul social și rețelele sociale specifice fiind extrem de importante. Iată o definiție a rețelei sociale: "Rețelele sociale (legăturile între oameni și grupuri de oameni n.n.) au valoare. La fel cum o șurubelniță (capital fizic) sau o educație universitară (capital uman) pot să crească productivitatea, la fel contactele sociale pot afecta productivitatea indivizilor și a grupurilor”⁵. Capitalul social este alcătuit din totalitatea acestor rețele sociale. Efectul distrugerii lor în practică este unul imediat. Observăm că nu suntem solidari unii cu alții, dar nu cunoaștem motivele. Ne punem întrebări tot mai des legate de viitor. Suntem tot mai nesiguri pe noi ca indivizi și ca națiune. Acestea sunt motivele. Și fiecare dintre ele este mai grav și mai eficace decât celălalt. Nu putem construi ceva valabil împreună atâta timp cât o strategie de viitor nu va lucra la eliminarea celor două vulnerabilități.

Solidaritatea națională nu se poate obține pe un asemenea fond. Mai ales că românul este circumspect și negativist în mod natural. Iată rețeta perfectă: fond

⁴ Yanis Varoufakis, *Economia pe înțelesul fiicei mele. O scurtă istorie a capitalismului*, Editura Vellant, București, 2019, p. 80

⁵ https://ro.wikipedia.org/wiki/Capital_social

cultural anxios, dezinformare, oligarhizare și reîntoarcerea la tendințe politice autoritare. Pentru că scopul final este renunțarea la ideea unei Româнии prospere și democratice și revenirea spre orientarea Estică. Acesta este obsesia tuturor celor care muncesc din greu la mecanismul pe care îl descriem: revenirea la Est, pentru că de acolo răsare soarele pentru ei. Desigur, Hegel spunea că soarele răsare la Est, numai că se referea la un alt Est.

Ținta predilectă, cea din lumea reală, victima comodă a acestor golani, sunt pensiile și pensionarii. Asta pentru că sunt mulți pensionari în România și toți sunt harnici când este vorba despre a-și exprima opiniile pe stradă, în public sau la vot. Această lume a pensionarului român pare destul de eterogenă, numai că are câteva puncte comune asupra cărora maeștrii dezinformării apasă. În primul rând este vorba despre dependența de stat. Pensiile sunt de stat. Adică majoritatea sunt plătite de stat. Și aici se acționează. Sloganuri dezinformatoare de genul: „nu se mai plătesc pensiile”, „nu mai sunt bani de pensii”, „inflația a mâncat pensiile”, „statul se împrumută pentru a plăti pensii”, se află la ordinea fiecărei zile. Și asta de ani de zile. Și culmea este că pensionarii cred. Cred pentru că nivelul lor de instruire, chiar dacă a fost ridicat altădată, se estompează odată cu vârsta. Adică, minciunile sunt crezute și de către fostul inginer performant, dar și de către fostul muncitor.

Folosirea pensiilor ca armă de dezinformare și destabilizare și de structurare a capitalului social este o mare ticăloșie. Deoarece majoritatea acestor oameni nu mai pot munci. Dependența lor de suma lunară primită drept pensie este totală. Această dependență îi vulnerabilizează total în raport cu dezinformarea. Ei stau cu ochii pe agenția de dezinformare și le sare inima din piept la fiecare dezinformare anunțată de acești golani. Este ceva incredibil cum oamenii fac depresii și se îmbolnăvesc la gândul că începând de luna viitoare pensia nu va mai veni și nu vor mai avea o bucată de pâine pe masă sau medicamentul pentru boli din cele mai cumplite. Pensionarii sunt vulnerabili și creduli. Ei sunt ținta perfectă. Nu este o întâmplare că maeștrii dezinformării despre care vorbim se ocupă cu insistență de ei. Este atât de josnic ceea ce se întâmplă. Și nimeni nu face nimic. Și când mă gândesc la cei care ar trebui să facă ceva, nu mă gândesc deloc la CNA. Aici deja nu mai este vorba despre abateri întâmplătoare de la normele de exprimare ale unui ziarist, ci avem de-a face cu un război împotriva noastră.

Revenind la pensii trebuie să adăugăm că țintele dezinformării se ating. Dacă cineva ar face azi un sondaj doar printre pensionari ar observa ușor cum acolo este centrul anti-capitalismului și anti-europenismului românesc. Se menține cu ajutorul acestor oameni manipulați un fel de extremism politic nespecific țării noastre. Ei sunt cei care au votat în trecut PRM, PPDD și acum votează AUR. Este ceva de netolerat cum opțiunile politice ale acestor oameni se radicalizează sub presiunea

dezinformării. Și greu se mai poate îndrepta ceva. Ceea ce se strică în fiecare clipă, pe acest fond al atacurilor la care suntem supuși, nu poate fi reparat ușor. Este nevoie de timp și educație intensă pentru refacerea cooperării și solidarității între noi. Până atunci, pe acest fond al slăbiciunilor despre care vorbim, este posibil ca acești oameni să-și atingă scopurile. Este posibil ca în termeni medii ca timp, România se între în corul națiunilor „anti”, adică împotriva a orice și deci și împotriva lumii libere. Pentru că nimeni nu poate garanta libertatea și prosperitatea de azi. Și atunci ne vom reorienta și ca alianțe strategice, geopolitice și geo-economice. Este de ajuns ca Occidentul să intre într-o zodie a izolaționismului național. Atunci, pe nesimțite, condițiile fiind create, România va deveni anexa celor care o ținesc azi cu mizeriile despre care tocmai am vorbit (20.06.2023).

Despre comoditatea, dar și despre drama celui amoral

Suntem cu toții de acord că într-o lume normală, noi oamenii, ne aflăm într-o competiție pentru resurse și oportunități. De asemenea, cu toții, din vremuri foarte vechi, am căzut de acord că această competiție dintre noi trebuie să fie cumva moderată și arbitrată. De aceea am inventat legile între oameni. Romanii au fost primii mari legiuitori pentru că ei trebuiau să administreze un mare spațiu geografic de-a lungul a o mie de ani sau poate chiar mai mult. Un plus de norme ne aduce în viața noastră și creștinismul. Religia noastră impune o morală strictă. Regulile nu sunt foarte multe, dar sunt extrem de clare. Știm de aici și am acceptat cu toții că nu trebuie să ucidem sau să furăm sau să ne facem chip cioplit. Cele zece porunci ne luminează viața și calea pe care trebuie s-o urmăm. Tocmai pentru că le luminează viața și le dau liniștea fiecărei clipe, oamenii urmează legile. A intra în conflict cu legea divină sau cu cea umană este ca și cum te-ai poziționa „împotriva” mersului lumii. De aceea este liniște între noi și rânduiala lumii merge mai departe. Este un păcat nerespectarea legii și traiul alături de păcat sau cu păcatul în suflet este ca o povară. Este o povară greu de dus. Viața simplă în respectul rânduielii este ca o dulce alinare de care ne bucurăm noi creștinii. În contrapondere, îl privim cu suspiciune pe infractor. El este cel care nerespectându-ne legea nu ne respectă nici pe noi. Pentru că despre asta este vorba. Am inventat legea și legile pentru a ne proteja și pentru a putea trăi împreună pe spații tot mai largi geografice și cronologice. Nu este o întâmplare că primul sistem legislativ sofisticat a fost introdus de către Imperiul Roman, adică de către cel mai vast, cultural și geografic, imperiu pe care l-a cunoscut lumea occidentală. Fără lege am fi în pericol ca

oameni care cooperează și trăiesc împreună. Cooperarea nu este un cuvânt gol, ea sta la baza existenței noastre ca oameni. Este o mare bucurie să respecti legile și să trăiești în armonie ce ele. În viața de zi cu zi avem un prag dincolo de care nu pășim. Este ca un fel de control permanent al minții noastre. A nu face rău este echivalentul situației de a fi liniștit, pentru că dacă nu faci rău, nimeni nu-ți va face acest rău. Ne controlăm permanent pentru că permanent ne raportăm la acest prag.

Cu toate acestea, există o categorie de oameni care-și asumă traiul în iad. Pentru că ce înseamnă a trăi având ca regulă călcarea legii decât un asemenea trai? Ei cred că pot să trăiască altfel decât noi. Ei se cred mai puternici și mai determinați. Sunt cei pentru care acest prag nu există. Ei sunt dincolo sau deasupra. Este, așa cum spuneam, iadul. Iar ei sunt simbolul răului asumat. Viața în afara regulii este goală deși pare a oferi mari satisfacții. Spunem că pare a oferi mari satisfacții pentru că odată asumată trecerea dincolo nu mai ești la fel ca toți ceilalți oameni. Te afli într-un spațiu în care este posibil orice. În lipsa moralei, asumarea oricărei acțiuni nu se mai face după un proces de conștiință, ci prin decizii simple în termeni de avantaj personal imediat. Amoralul nu este un om normal, pentru că alegerile sale nu se supun rigorilor noastre. El nu răspunde în fața nimănui pentru că nu-și asumă vecinătatea nici cu noi și nici cu divinitatea. Orice regulă îi este străină pentru că opțiunea sa a fost aceea de a nu respecta nici un fel de reguli. Este un fel de „supraom” fals, prost asumat. Este răul, atâta timp cât cei cu frică de Dumnezeu și de oameni reprezintă binele.

Din cauzele pe care le-am descris, în viața de zi cu zi, amoralul pare să ne învingă mereu. Asta pentru că noi respectăm regula, el nu respectă nicio regulă. A lupta cu o asemenea invenție a naturii este ca și cum ai intra pe un teren de sport cu un adversar care nu respectă regulile de fel. Tu nu atingi mingea cu mâna (mă gândesc la fotbal), iar el îți dă gol cu mâna. Tu nu faultezi în careu, iar el te faultează peste tot. Tu respecti deciziile arbitrilor, el nu le respectă. Și atunci cum poți să învingi? Nicicum!!! Suntem mereu victimele acestor oameni și nu facem decât să-i evităm, în cel mai bun caz. Mai mult, religia noastră nu face decât să ne invite a întoarce și celălalt obraz. Adică de a ceda această lume acestor oameni, în speranța că cealaltă lume va fi a noastră. Vagă consolare pentru infernul pe care îl trăim aici în vecinătatea acestor oameni. Pentru că nerespectând niciun fel de regulă ei au șanse mai mari de reușită în această lume. Mai ales în societățile care nu știu sau nu pot să se apere cu arme eficiente. În societățile în care legea este impusă cu greu, cei care o calcă ajung în fruntea noastră. Ei ne sunt patroni și șefi, chiar șefi de stat.

Pentru că aici doream să ajung. Da, ei ne pot fi chiar și șefi de stat, adică pur și simplu lupii se pot îmbrăca în piele de oaie și pot ajunge în fruntea turmei. Le

este ușor pentru că prefăcătoria și-au asumat-o în momentul în care au trecut pragul despre care vorbeam. Este un prag pe care ei îl calcă în mod deliberat, tocmai pentru a-și asuma avantajele unei situații de lipsă de răspundere. Este ca un fel de mod de a fi „liber” în raport cu orice îngrădire umană sau dumnezeiască. Ei trăiesc într-un spațiu „paradisiac” pe care și-l cultivă singuri, și nu-și ascund surprinderea când sunt chemați să se poarte ca niște oameni. Ei nu sunt oameni, pentru că oamenii au un bun simț comun, care-i călăuzește și care-i ajută să trăiască alături de alți oameni. Sunt niște cebăluți, niște mutilați sufletește și fizic. Cu toate acestea, pariul cu concurența, așa cum spuneam, îl câștigă în mod invariabil. Câștigă pentru că sunt eliberați de povara regulilor.

Situația de canalie fără Dumnezeu este una confortabilă pentru o minte întunecată. Condamni și trădezi. Minți cu nerușinare și te superi pe cel care îți spune că ai mințit. Este atât de simplu și totuși atât de complicat. Spun complicat pentru că atunci când ești canalie la tine în casă nu știi decât cei din familie despre decăderea ta. Atunci când ești sau vrei să devii canalie publică este infinit mai complicat pentru că te văd și te evaluează milioane de oameni. Ori ei, judecându-te pe baza legilor bunului simț riști să cazi prost la evaluare. Poți fi citit și poți să cazi în derizoriu, adică să râdă toată lumea de tine. Asta se întâmplă cel mai adesea cu acele canalii care nu disimulează destul de bine. Oamenii râd de ei în fel și chip. Pentru că despre asta este vorba, o canalie adevărată nu numai că trăiește în amoralitate, dar trebuie să fie și un bun actor pentru a disimula situația. El trebuie să treacă în ochii oamenilor ca un mare luptător pentru cele mai înalte valori morale. El trebuie să fie destul de convingător astfel încât să nu treacă drept un bufon. Pentru că pragul, dintre o mare canalie și un bufon nu-l trec multe canalii. Cel mai adesea îi știm și-i tratăm ca atare. Adevărata canalie este cel care reușește să ne mintă și chiar să ne convingă să ne aliem cu el în lupte pe care el le provoacă pentru idealuri pe care el le trasează și care nu pot fi decât unele cu un *intens conținut moral*. Pentru că o canalie adevărată este un mare lider.

Dictaturile produc pe scară largă asemenea ciudați amoralii. Cleptocrația românească se află și ea în topul marilor producători de canalii. Sunt peste tot, mișună și adulmecă. Îi vezi și-i simți și ca om normal la cap nici nu mai știi încotro s-o iei pentru a-i evita. România a fost părăsită de milioane de oameni normali la cap care nu au mai fost dispuși să poarte războaie inegale, într-o lume lipsită de lege, cu canalele din jurul lor. Pur și simplu au abandonat lupta abandonându-și țara. Este un fel de opțiune și asta, dacă vom ține cont că fenomenul de trecere în categoria canalie, a îmbrăcat și îmbracă la noi, dimensiunile unei fenomen de masă.

În cleptocrația românească canalii este cea care domnește. Fie că vorbim despre cea mai de jos instituție din ultimul colț de țară, fie că vorbim despre Palatul

Cotroceni. Și pentru că am ajuns la acest palat, iată că am ajuns, după o lungă introducere la subiectul nostru. Pentru că subiectul nostru este Băsescu Traian și modul în care el a ocupat toate funcțiile posibile jucând rolul de canalie politică. Și nu le-a ocupat oricum, ci le-a ocupat din poziția de fost turnător la securitate⁶. Pentru că aceasta este marea veste pentru țara mea. A fost condusă timp de un deceniu de un turnător la securitatea comunistă.

Asta cu apartenența la structurile informative ale fostei securități a fost una dintre puținele concesii pe care fosta securitate erijată în elită politică post-decembristă a făcut-o societății românești. Tocmai pentru că știau că documentele sunt tot la ei, deci ar fi imposibil pentru un civil să afle cine și cum a colaborat cu securitatea, aceștia au fost de acord ca la candidaturile pentru demnități în statul nostru, preopinenții să dea o declarație cum că nu au aparținut unor asemenea structuri informative.

Primul lucru care ne vine în minte în legătură cu cazul Băsescu este că omul a mințit „continuu, permanent și de un număr infinit de ori”. Știa că a dat note informative, dar nu a spus nimic. Asta înseamnă că se baza pe faptul că aceste note nu vor ajunge niciodată la public. Știa că va fi susținut și nu demolat de către sistem. De fiecare dată când a candidat la ceva a semnat senin o declarație mincinoasă conform căreia nu a făcut poliție politică. Nu a răspuns niciodată și nu recunoaște nici acum rolul pe care l-a jucat și care a fost unul asumat în mod clar. Acum putem spune asta. A construit o carieră pe minciună pentru că a putut să facă asta. Sistemul l-a adorat pe Băsescu. A fost exact omul potrivit la locul potrivit. A fost adus în față și promovat cu insistență și pentru că Adrian Năstase, un om mult mai profund și mai conștient de posibilul lui rol ca Președinte al României, ar fi fost mult mai periculos pentru sistem. Acum putem spune că Băsescu și nu Adrian Năstase nu a fost neapărat alegerea noastră, ci alegerea „lor”.

Rușinea este cu atât mai mare cu cât o bună parte din profilul său de om politic a fost construit pe o retorică anti-comunistă și anti-securitate. Privind înapoi ne dăm seama ce tip de înșelăciune enormă a trăit lumea românească care l-a votat. Practic, aceste teme au fost preluate din discursul partidelor istorice și aduse în gura unui turnător. Și din acest motiv, aceste teme nu au fost dezvoltate și nu au căpătat niciodată o asumare practică, politică. La adăpostul lozincilor puse în gura turnătorului, alianța dintre PCR și Securitate a condus în continuare România într-o liniște deplină.

Este clar, acum vedem acest lucru, cineva s-a ocupat cu obstinație de creșterea și promovarea acestor oameni. Nu au răsărit de nicăieri. Ei au existat

⁶ <https://romania.europalibera.org/a/%C3%AEnalta-curte-decizie-definitiv%C4%83-traianb%C4%83-sescu-este-colaborator-al-securit%C4%83%C8%9Bii-/31766339.html>

mereu peste tot. Numai că orice ar fi făcut nu puteau fi sancționați în niciun fel de lege. Este un fel de imunitate perpetuă care li s-a acordat acestor oameni. Ei au fost și sunt peste tot. Băsescu este doar cel mai cunoscut și care a ajuns cel mai sus. Cleptocrația românească deține mii și mii de asemenea exemple. Ei au fost crescuți, promovați și ținuti în mână de sistem pentru că sistemul trebuia să se perpetueze și s-și continue obiceiurile urâte. Păpușile politiciii și economiei noastre joacă în continuare ținătorul pe o scenă confuză în care sforile au devenit deja foarte vizibile. Nimeni nu mai contestă că este ceva necurat cu acești oameni. Ei sunt printre noi, dar nu sunt ai noștri. Au ceva inexpugnabil și arogant pentru că știu ceea ce nu știm noi și anume că viața și cariera lor politică nu depind de noi. Ei depind de cei care trag sforile. Aceștia le spun mereu direcția și pașii.

Mai spunem că există ceva instituțional în tot acest mecanism. Deci nu totul este la negru și nu totul vine din înțelegeri obscure făcute pe sub masa vreunui restaurant din București sau de aiurea. Este vorba de oameni puternici și instituții puternice care girează și conduc un asemenea plan. Un asemenea om nu putea fi impus oricum la vârf. El a fost cu atenție selectat, instruit și protejat. Mulți dușmani ai acestui om i-au fost dați la o parte din cale folosindu-se instrumente specifice. Acolo unde candida, acest om câștiga. S-a creat o legendă în jurul unui turnător politic mediocru, capabil de orice. Legenda era că nu poate fi bătut în alegeri libere. Acum nu mai credem că aceste alegeri au fost libere. Mai ales cele pentru președinție din anul 2009. Dacă aceste hârtii nu au apărut la CNSAS decât după ce omul nu mai este Președintele României este clar că cineva a ținut aceste note undeva. Le-a ținut un profesionist care știa exact ce valoare au. Ele demonstau ceea ce știm azi cu certitudine, în urma unei decizii finale a justiției – că România a fost victima unui mincinos al politiciii.

Ne mai întrebăm dacă aceste note au fost folosite vreodată pentru semnătura sa? Au fost decizii politice de maximă importanță pentru România care au fost luate sub imperiul șantajului? Mai clar, a fost Băsescu șantajat să ia anumite decizii sau să se abțină de a lua alte decizii? Cât ar fi însemnat un asemenea document în mâinile unui cerc de afaceri și interese din România sau din străinătate? Eu cred că Băsescu a stat mereu sub șantajul și *îndrumarea* atentă a celor care l-au crescut și l-au protejat. Evident că au fost decizii foarte importante care s-au luat pe bază de șantaj.

Pe acest fond și-a permis să facă orice în țara noastră? Da, și asta este adevărat. S-a purtat exact conform profilului său securistic. A folosit instituțiile împotriva adversarilor politici, a amenințat, a înjurat și a mers până acolo încât a avut tupeul să-și desemneze ca succesor pe una Udrea Elena. Epoca Băsescu va rămâne în istoria noastră drept spațiul cronologic în care democrația a luat pauză, pentru că totul a stat la mâna unui mincinos al politiciii, unul fără niciun fel de reținere.